

helyette ítélkezzünk. Adjuk meg, és hagyjuk meg Istennek, ami Istené, és nyugodjunk meg, marad még nekünk is tennivalónk éppen elég, akár éppen a megbocsátás dolgában. Világosan megmondta, hogy ne ítélkezzünk, mert mi is ítélet alá fogunk esni. Van hatalmunk! Igen! Van hatalmunk önmagunk fölött, indulataink, rossz indulataink, haragunk, kényszeredett megbocsátásaink fölött, hogy az igazi, megbocsátó, szerető Isten ügyében munkálkodjunk. A jézusi kijelentés, "hatalomátvitel" erre és csak erre vonatkozik, vagyis hatalmunk van hinni és megvalósítani a jézusi Istenországot, miközben mindent másodlagosnak vehetünk.

Ez nem azt jelenti, hogy emberi feladatainkat sutba dobhatjuk, és mosolyogva mondhatjuk: jó az attól, hogy rossz, hiszen hálából Istennek kutya kötelessége gondoskodni szükségünkről és kijavítani, amit csak tessék-lássék tettünk. Jézus nyilvános működésének célja az volt, hogy meghirdesse a végső időket. Ebben a végső időben teljesedett be Jézus szavai és tettei nyomán az Isten országa. (Lk 4,16-20) Azt mindenképpen hozzá kell tenni, hogy Jézus letette az alapkövet, amire nekünk kell továbbépíteni az Istenországot. Nincs kész semmi, csak annyi, amennyit mi hozzáteszünk! Az Úr lelke rajtam, ő kent fel engem, hogy hirdessen a szegényeknek az evangéliumot, küldetésem van, hogy hirdessem a szegényeknek az evangéliumot – olvassuk máshol, küldetésem van, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, az új fényt, megszabadítsam az elnyomás alatt lévőket, és meghirdessem az Úr kegyelmének esztendejét, és ez a nap a mai, a most! - olvassa názáreti zsinagógában. - Rudolf Schnackenburg fogalmaz valahol és így folytatja: Fájdalmas, hogy életünk nem a Jézus által meghirdetett boldogságra és értékrendre épül. Nem szívesen azonosulunk a mondattal: boldogok az irgalmasok, mert ők képesek a megbocsátásra, mert bennünk kielégítetlenség marad. A Jézus által kínált boldogságok nem hogy boldogítanak minket, hanem a szerencsétlenség, kifosztottság, perifériára szorulás érzését ültetik belénk. Jézus boldogsága számunkra egyenesen boldogtalanságot jelent. Egész jelen emberi életünk éppen arra épül, az boldogítja, az élteti, ami Jézus szerint maga a szerencsétlenség. - Nem véletlen, amit Jézus figyelmeztetésként mond: "Csak az részesedik az Isten országából, aki mondja és hiszi!" Azt is mondja: Az Istenország valóban eljött! és Jézustól ez nem csupán egy pedagógiai fogás! Nincsenek mentségek a számunkra, nem magyarázhatjuk a jelen életre, a jelen országra vonatkozó boldogtalanságunkat, hogy a túlvilágra tesszük át, a túlvilágra toljuk át az egészet, amikor majd egyszer, ki tudja mikor, nélkülünk, *Isten által* megvalósul az Istenország. Veszélyes és félreérthető válasz ez, leginkább azért, mert nem válaszol a kérdésre: Az Istentől kapott talentumunkat mire kaptuk, és melyek a mi valóságos talentumaink?

Egy biztos, mi nem a világ meghódítására kaptuk, nem a világ lábunk zsámolyához tevésére, hanem szolgálatra, jelesül az Istenország megvalósítására. Nem isteni talentumok azok, még ha mégannyira is annak látszanak, amelyek nem az elfogadást, a megértést, a megbocsátást, a másokért valóságot, a szeretetet teremtik újjá, mert ezek a mi talentumaink! Hiába ragasztunk bármi másra isteni matricákat, azok mögött üresség van és ezzel csak önmagunkat csapjuk be.

Jézus küldeni akart minket! Melyik az az ember, aki egyénileg, vagy családjával együtt képesnek és alkalmasnak érezné magát a felszólításra:

Menjete báránként a farkasok közé, tegyetek tanítványommá mindenkit, menjete a bűnösök, a betegek, a bénák, süketek, némák, nyomorékok és nyomorultak, züllöttek és kitaszítottak közé, menjete a börtönben szenvedőkhöz, a gonosztevőkhöz, és a halálraszántak közé, hogy megvihessétek az evangélium örömhírét, hogy nekik is adva van a lehetőség, hogy emberileg, a megbocsátás biztos tudatában boldogok lehetnek.

## HABOS LÁSZLÓ

### VERSEK

#### ősz van...

ősz van és csend  
 szeretem az őszi csendet  
 ahogy észrevétlen átölel  
 és nem enged bánatosan sími  
 se jókedvvel hangosan nevetni  
 csak figyelni enged és látni  
 s látom ahogy nesztelen földet ér  
 a vöröses majd röviddel később  
 a rozsdásbarna és vele a sárga falevél  
 s lábam mellett hangyák szorgoskodnak  
 a rothadó alma körül az elszáradt fűben  
 s egy eltévedt sárgarigó röppen  
 és nekem dalol a kopasz almafa ágáról  
 s a frissen darált szőlőlé illata száll  
 a késői szüretelők távoli kertjéből  
 s a felhőtlen ég némán hozzám szól  
 és mutatja hogy merre kell mennem  
 s röpke életemnek huncut percei  
 észrevétlen elszőknek az őszi csendben

#### örömkönnyek

a Nap  
 ez augusztusi délutánon  
 könnyeket csalt  
 szemembe  
 könnyek  
 melyek örömben hulltak  
 hogy tehetek valamit

Istenért  
odaadtam  
mert elvették tőlem  
ami legfontosabb lehet  
e Földön  
Szabadságom  
ezüstös fényben csillogott  
kezeimen a bilincs  
néztem  
boldogan  
a hatalmas vasfüggönyt  
ami elzárta tőlem  
a múltat  
új élet  
kezdődött számomra  
a rácsok mögött  
Istennel  
**szeretem a csendet**

szeretem a csendet  
amely mindig ajándékkal lep meg  
olykor üzen valami nagyon szépet  
máskor pedig nekem szegezi a vétkem  
szeretem a csendet  
amely felerősít mindent bennem  
a jót amit majd még meg kell tennem  
s a rosszat amit Isten már elfelejtett  
szeretem a csendet  
melybe Isten annyi titkot rejtett  
sok jövőbe mutató szent jelet  
amelyre csak a holnapok csendje felel

**ember maradok**  
apám s anyám  
hallgatott a szóra  
lettem s vagyok  
apám s anyám  
tanított a jóra  
kaptam s adok  
apám s anyám  
a jövőm hol van  
hisz képmás vagyok  
apám s anyám  
hallgatok a szóra  
s ember maradok

**szelíd lázadó**  
*Merza Józsefnek*  
szóltál csendben egy nemet mondtál  
az elvtársakkal szembeálltál  
tetted amit ott tenned kellett  
hogyan hű maradhass Istenedhez

nem ékesítette kezéd a kard  
ha nincs ellen mondd: minek a had

nincsen gyűlölet benned se harag  
a szeretetnek adtad meg magad

a szeretet mondd: nem képes ölni  
csak megbocsátani s bűnöst ölelni  
azzal hogy kezeidre került a lánc  
megtörted a hosszú néma elnyomást

### **találkozás**

hívtál  
de rohanó életemben a dübörgő  
zajok  
elnyomták a hívó hangod  
tükörcéphem  
nézem de nem ismerem magamra  
keresek régen kimondott szavakat  
csend van  
rohanásom megállítom egy percre  
s felnézek a falon függő keresztre  
s levetem  
harcaimtól megtépázott álarcom  
tudod s tudom még a fiad vagyok  
s kérem  
atyám vétkeim ne tartsd számon  
csak add a szent megbocsátásod  
hogyan lássam  
tisztá arcod a végtelen fényben  
s hogy megőriztem-e tükörcéphem

### **a Golgotán...**

csak úgy  
könnyű léptekkel  
mintha lennék angyal  
keresztemmel az úton  
nyomodban nyomot hagyva  
világ szemében ostobán  
bevégezni a Golgotán

### **equinoxe**

napnak tüzeiben ég a hold  
equinoxe  
mérlegen a jó és a rossz  
múlt és jövő  
a csendben megsemmisül  
elvézrik a közöny  
ragyog az igazság  
az Ó igazsága  
ébredés  
a jelenben  
nincs tévedés  
se homályos tükör  
csak egyengetett út  
s a végén az a kitárt ajtó  
s azon túl a felséges rend  
és az átölelő végtelen